

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”



XX. (LXX.) ÉVF. 37. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1976. SZEPTEMBER 12.

Áldozat és igyekezet

Új tanév kezdetén mindig eszembe ötlik hajdani gimnáziumi igazgatóm ilyenkor esedékes ünnepi beszédének kezdő mondata: „Megnyíltak az iskola kapui, a diákok özönlenek a megnyílt kapukon át, ment ostromot indítottak a tudás vára ellen”. — Igen, elkezdődött újra! A naptárban szeptember csupán az egyik őszi hónap. Nem új negyedév kezdete, nem új esztendő nyitó hónap. Új kezdés mégis, egy kemény munkaév kezdete, mely ismétlődően mindig országos ügygyé terebélyesedik, hiszen milliókat érint egyszerre, tanuló és tanítató milliókat.

Az illetékes fórumok igyekeznek megnyugtatni bennünket, hogy lesz elég tan-könyv, füzet, tanszer, vannak szép, korszerűen felszerelt iskoláink, minden lehetőség adva van az eredményes munkához. Minket, szülőket azonban talán az a kérdés izgat leginkább, hogy gyermekeinkben lesz-e kellő igyekezet, szorgalom, kitartás, lendület, eredményesen zárul-e majd számukra a most kezdődő tanév?

Az a tapasztalatunk ugyanis, hogy minél nagyszerűbb lehetőségeket teremtünk számukra, minél kényelmesebbé és korszerűbbé tesszük életüket és életkörülményeiket, valahogy annál kevésbé található meg bennük a hajtóerő, a becsvágy, a céltudatosság, a fogósszeszorító akarat.

Távoli, édeskes lírának tűnik fiaim előtt, amikor arról mesélek nekik, hogyan ültük körül hárman testvérek negyvenöt után a füstölő olajmécsest, miként körmöltük az imbolygó „fényben” a házi feladatot. Mesélem keserű-

ségemet, hogy két évvel következőn bátyám után, nekem mindig számárfüles könyvek jutottak örökségül, teleír-kálva mindenféle ákom-bákommal. Az én könyvemben mindenkinek bajusza és szakálla volt már, nekem legfeljebb annyi gyönyörűségem maradt, hogy pipát rajzolhattam az ábrák főszereplői szájába.

Gyermekeink szinte el sem tudnák képzelni, hogy új tanév kezdetén lehetséges valami régi — tavalyi — könyvet kézbevenni, táskába rakni. És az az igazság, hogy mi, szülők se igen gondolunk arra, hogy ilyen módon takarékoskodjunk. Örülünk annak, hogy módunkban áll mindent megtenni értük, mindent megadni számukra, amire véleményünk és véleményük szerint szükségük van.

Készek vagyunk mindenre értük, és csupán annyit várunk cserébe, hogy hétről hétre jó érdemjegyeket hozzanak haza, hogy értelmesedjenek, lelkesen buzgólkodjanak, tisztességesen viseljék magukat, hogy büszkéek lehessünk rájuk.

Az új tanév kezdetén bizakodva tekintünk előre, és hisszük, hogy békében, jó eredményekkel gazdagon zárjuk majd ezt a munkaévet is. Mi, hívő emberek imádságainkkal kísérjük mindazokat, akik tanítanak vagy tanulnak, Isten segítségét és áldását kérve mind a pedagógusok, mind a diákok számára, hogy az együttes sok-sok áldozat és igyekezet valóban gyümölcsöző legyen.

G. S.

SZERETETTEL KÖSZÖNTJÜK AZ EURÓPAI BAPTISTA SZÖVETSÉG TANÁCSÜLÉSÉT

Herzlich willkommen zur Ratssitzung der Europäischen Baptistischen Föderation

Welcome to the Council Meeting of the European Baptist Federation

Fontos esemény történt Budapesten a reánk következő héten, szeptember 15-től 20-ig. Az Európai Baptista Szövetség a Magyarországi Baptista Egyház és a Szabadegyházak Tanácsa közös meghívása alapján fővárosunkban tartja soron következő tanácsulását.

E jelentős esemény megrendezésére a Magyarországi Baptista Egyház elnöke azért is vállalkozott, mivel az Európai Baptista Szövetség vezetőinek kérésére *Palotay Sándor*, a Szabadegyházak Tanácsa elnöke kész volt vállalni e fontos nemzetközi rendezvény védnökségét.

Mi, magyarországi testvérek, igaz szeretettel várjuk kedves vendégeinket, akik erre a fontos baptista tanácskozásra eljönnek vendégszerető országunk szép fővárosába.

Úgy érezzük, hogy a rendező bizottság gondos körültekintéssel mindent előkészített ahhoz, hogy megfelelő körülmények között tanácskozhasson az európai baptisták küldötteinek testülete. Húsz európai országból mintegy nyolcvan küldött testvérünk — közöttük nyolc a Szovjetunióból — vesz részt a tanácsülésen, és ehhez csatlakozik a mi hazai egyházunk delegációja.

Külön is köszöntjük az Európai Baptista Szövetség vezetését: *A Bichkov* elnököt (Szovjetunió), *K. Wümpelmann* alelnököt (Dánia), *Dr. G. Claas* főtitkárt (NSZK), *J. Gonзалves* volt elnököt (Portugália), valamint *Dr. R. Goulding* főtitkárhelyettest (Washington) a Baptista Világszövetség képviselőit. Megvagyunk győződve, hogy a tanácskozások amelyeket előkészítettek, sokoldalúan megláttatják azokat a közös feladatokat, amelyek jelenünkben és a reánk következő jövőben egyházainkra várnak, mind a Jézus Krisztusról szóló bizonyosságtétel evangéliumi szolgálatában, mind az egész emberiség üdvét munkáló — az Isten akaratával is megegyező — világméretű feladatokban.

Gyülekezeteink egész sora már megmutatta érdeklődését és segítőkészségét a tanácsülés megrendezése költségeihez való hozzájárulásával. Mások ezután kívánják hozzájárulásukat beküldeni. A rendező bizottság és egyházunk elnöksége ezt a segítséget hálással megköszöni. Azt is kérjük azonban testvéreinktől, hogy imádságaikkal is segítsenek ahhoz, hogy Isten tegye valóban értékessé és áldássá az európai baptista testvérek budapesti találkozását.

Meg tud szabadítani

A világtérképet nézegetve, a laikus ember előtt is feltűnik az a nagy változás, ami az utóbbi 30 évben észlelhető. Új országok neveivel találkozunk. Ezek az országok több évtizedes, évszázados rabság után lettek független államokká. Vannak közöttük kicsinyek és nagyok. Egy közös vonás figyelhető meg a szabadságra jutott országoknál. Vágytak a szabadságra, dolgoztak, harcoltak érte. Hitték, hogy eljön az idő, amikor függetlenül, önállóan élhetik nemzeti életüket beszélhetik nyelvüket fejleszthetik kultúrájukat.

Isten választott népe is rabságban élt. A nagy elnyomó, Egyiptom mindent megtett annak érdekében, hogy Izrael népét saját szolgálatában megtartsa. Kemény munkát követelt tőlük. Sajnálat nem volt a választott nép iránt. A tarló megsebesítette kezüket, lábukat, de a követelmény mindig nagyobb lett. Hol volt már az az idő, amikor ösük, József másodikként uralkodott Egyiptomban! Szinte mindenki elfelejtette, hogyan mentette meg József a népeket a pusztulástól. József maradéki rabszolgák, vályogvetők lettek. Szabadságuk nem volt, de munkájuk szinte emberfelettre növekedett. Ez a nép az ígéretnek a népe. Ennek a népnek megígérte Isten, hogy velük lesz, hogy hazát ad számukra, hogy hazaviszi ezt a sokat szenvedő népet. Isten már vezérről is gondoskodott. Mózes már végzi közbenjáró munkáját népe érdekében. A népben is felereng: a szabadulásnak a reménysége hiábavaló. Nincs szabadulás. A nép szabadságvágya, Mózes közbenjárása mint ha még jobban magára vonná a fáraó haragját. Mit cselekszik Isten ebben a reménytelennek látszó helyzetben?

Tíz súlyos csapás nehezedik Egyiptomra. Vajon miért nem tűnt fel Egyiptomnak, hogy ezek a csapások csak őket sújtják és Izrael mentes ezektől? Jobban fél Egyiptom Izrael szabadságától, mint a csapások hosszú sorától. Jobban sajnálja az elvesztett munkaerőt, mint amit a csapások következtében veszít el. Ezen körülmények között áll Isten ígérete és a másik oldalról Izrael megalá-

(Folytatás a 148. oldalon)

A Baptista Világszövetség tanácskozása Ausztráliában

A Baptista Világszövetség legfőbb vezető testülete, a Főtanács (General Council), évenként tartja tanácskozásait, a világ különböző pontjain. A tanácskozást ez évben Ausztráliában, Melbourne városában tartották, augusztus 14-től 20-ig.

A Baptista Világszövetség főtitkára háromtagú magyar küldöttséget hívott meg a tanácskozásra. *Palotay Sándor* testvér, a Szabadegyházak Tanácsa elnöke fontos hazai egyházi feladatai miatt nem tudott részt venni a tanácsülésen. *Laczkovszki János* egyházelnök és *Dr. Nagy József* dékán testvérek, a Főtanács hivatalból tagjai, augusztus 9-én indultak el a hosszú útra. Az első állomás Moszkva volt, ahol a testvérekkel való találkozás során újabb alkalom nyílt a meglévő jó kapcsolatok erősítésére. Delegátusaink augusztus 10-én este indultak tovább az NDK küldötteivel. *Damman* főtitkár és *Wolf* teológiai tanár testvérekkel együtt.

A repülőgép, közben egyszeri leszállással, közel 10 000 km-t tett meg Singapore-ig. Néhány óras várakozás után az út Sydney-n át Melbourne felé vezetett. Közel 16 000 km-es utazás után augusztus 12-én délelőtt érkezünk meg utunk céljához. A német nyelvű baptista gyülekezet lelkesze a tanácskozás színhelyére a baptista *Whitley College* központi épületébe vitt, ahol a tanácskozások javarésze és a szállás is együtt volt. A neves intézet igazgatója és dékánja fogadtak bennünket és adtak tájékoztatást a további programról.

Ausztráliában első ízben tartott ülést a Baptista Világszövetség. A többi kontinenstől való nagy távolság miatt érthető is ez. Az ausztráliai testvérek nagy lehetőségnek tekintették ezt az alkalmat, és kedves vendégszeretettel készítették elő a találkozást különböző alkalmait. Az igen jól felszerelt és jó hírű baptista kollégium minden tekintetben megfelelt a Világszövetség Főtanácsa és bizottságai tanácskozásai számára.

A Főtanács szokásos programjai több részből állnak: a) Különböző előkészítő bizottsági ülések a plenáris ülések előtt,

b) Maga a plenáris ülés, amelyen részt vesznek a Főtanács tagjai, valamint a különböző szakbizottságok tagjai. c) A különböző szakbizottságok (Keresztvén etika, Gyülekezeti élet, Szabadság, igazság és béke, Hittételek és egyházközi kapcsolatok). d) A stockholmi világkongresszuson létrehozott divíziók (Tanulmányi és kutatási, valamint Evangélikáció és tanítás) ülései. e) A különböző szakosztályok (női, férfi, ifjúsági), valamint a pénzügyi és segélybizottságok is folyamatos üléseket tartanak a Főtanács tanácskozásai során.

A magyar delegátusok a plenáris üléseken, valamint a tanulmányi szakbizottságok munkájában vettek részt: *Laczkovszki János* testvér a Szabadság, igazság és béke bizottságában, *Dr. Nagy József* testvér pedig a Hittételek és egyházközi kapcsolatok bizottságában. Mindkét bizottságban nyílt alkalom arra, hogy küldötteink beszámoljanak a hazai baptista egyházi életéről, mind az ökumenikus együttműködésről, mind pedig a béke és igazságosság érdekében végzett tevékenységeink vonatkozásában.

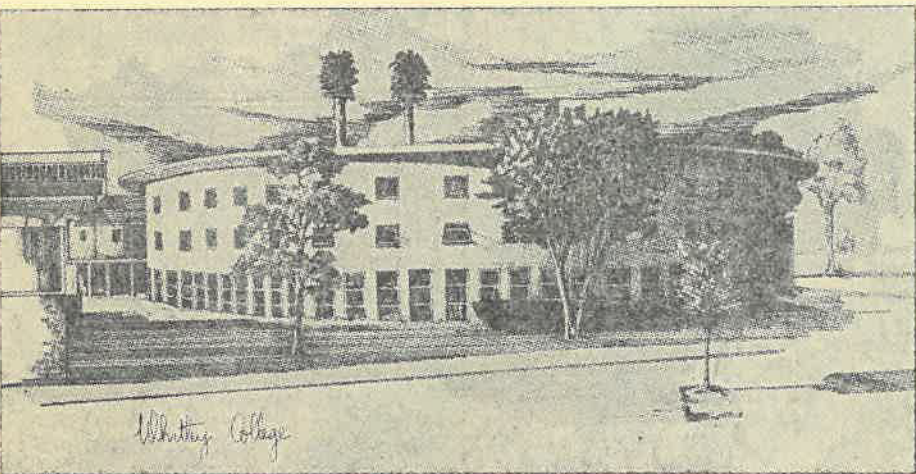
A plenáris ülések kiemelkedő pontjai voltak: *Dr. David Wong* világszövetségi elnök beszámolója, a kontinentális terü-

leti elnökök beszámolója (ezek között *Bicskov* európai elnök beszámolója); a különböző tanulmányi szakbizottságok összefoglaló jelentései, a főtitkár javaslatai a következő időszak üléseire és programjára nézve, továbbá a határozati bizottság előterjesztése a legfontosabb határozatokról. A gyakorlat szerint a plenáris ülésre előterjesztett valamennyi javaslatra igennel vagy kézfelemeléssel történő többségi szavazás erősíti az előterjesztett javaslatok érvényességét. A tanácskozás tartalmi anyagára a továbbiakban még visszatérünk és átfogó összefoglalást nyújtunk a tanácskozás lényegesebb pontjairól és az elhangzott előadásokról.

A tanácskozás ideje alatt találkoztunk kint élő magyar nyelvű baptistákkal is. A mintegy 50–60 tagú magyar nyelvű gyülekezet, amely csak néhány évvel ezelőtt alakult, igen erőteljesen igyekszik a magyar nyelvet ápolni, a fiatalabb generáció tagjai között is. Istentiszteleteket jelenleg egy angol nyelvű baptista gyülekezet templomában tartják, de komoly elhatározásuk mielőbb egy saját gyülekezeti házat építeni. Szeretnénk szorosabb kapcsolatba kerülni a Magyarországi Baptista Egyházzal, és különösen kiadványainkból és a Békehírnökből rendszeres utánpótlást nyerni.

(Folytatás következik)

Dr. Nagy József



A Melbourne-i baptista kollégium, a tanácskozás színhelye

ológi	olópia - lelkész	alapképzés (BA/BSc)
olópia	olópia - lelkész	alankénzés (BA/BSc)

Az új templom fölszentelése

A 27 éves Dárius 522-ben kezdődő uralkodásával újra az Achaimenida nemzetség kezébe került a hatalom. Dárius nagyjából Cyrus politikáját folytatta. Cyrus kitűnő hadvezér volt. Megteremtette a Perzsa Birodalmat. Ez a birodalom azonban távolról sem volt egységes, csupán a katonai erőfölény tartotta össze az egymás mellett élő népeket. Dárius lett az Achaimenida uralom alapos megszervezője. Már uralkodásának elején radikálisan fölszámolt minden nemzeti jellegű megmozdulást. A behisztuni sziklafalon azzal dicsekszik, hogy csupán egy év alatt 19 győzelmet aratott. Az államigazgatást jól megszervezte. Az országot 20 tartományra (satrapia) osztotta. Bevezette a rendszeres adózást. A perzsák adó- és robotmentességet élveztek. Egyes tartományokban meghagyta a régi (esetleg bennszülött) kormányzókat perzsa helytartói minőségben.

Nehéz magyarázni azt a kedvező fordulatot, amit Dárius uralomra jutása jelentett a fiatal ország, Juda életében. Miért nem akadályozta Dárius a templomépítés újakezdését? A mi hívő válaszunk egyértelmű: Isten így látta jónak. Ha a mögöttes szubjektív okokat vizsgáljuk, megállapíthatjuk, hogy az új király közvetlen elődeinél tisztultabb gondolkodású volt a vallási kérdések tekintetében. Ebben is hasonlít a birodalom megalapítójához, Cirushoz. Egyistenimádó. Zarathusztira vallásának feltétlen híve. Gyűlöli a kép- és bálványtiszteletet. Ezek alapján elképzelhető, hogy rokonszenvezett a monotheista zsidókkal, akik szintén gyűlölték mindenféle bálványtiszteletet. Mindenesetre az tény, hogy uralkodásának 2. évében, tehát 520-ban (ha uralkodásának első évét postdatálnak vesszük), engedélyt ad a jeruzsálemi templom fölépítésére.

Az építkezés azonban nem Dárius engedélye nyomán kezdődött meg. Ez csupán jogi keretet biztosított a nem sokkal korábban — Aggeus és Zakariás, a két lángelékű próféta buzdító prédikációi nyomán elindult munkának. Több mint 20 évig állt a munka. A judaiai enervaltan, sorsukba beletörődve várták a csodát. Isten azonban tételenül tehetetlenkedő emberek között rikkán tesz csodát, de akkor, amikor a nép már egy szívvel és egy lélekkel akar dolgozni, biztosítja a föltételeket. Az a nép, ame-

lyik korábban rettegett (Ezsdr 4:4), most félelem nélkül kezd a munkához. Erről tudósít bennünket Ezsdr 5:1—2. Az 5. rész további versei, valamint a 6. rész a Dárius idejében támadt problémákat taglalja, beszámol a templomépítés befejezéséről és a templomszentelésről.

Ezsdr 5:3—5 alapján világos előtűnik, hogy a gyors munka fölkeeltette az Eufrátesztől Nyugatra fekvő területek helytartóinak. Tattenajnak a figyeimét. Jeruzsálembe ment hivatalnokaival, és kérte az „építési engedélyt”. A szerzett információk nyomán (Ezsdr 5:11—16) nem állította le az építkezést (5:5), hanem levélben kérte Dárius instrukcióit. Ez a levél Ezsdr 5:7—17-ben található. Kitűnik belőle, hogy a zsidók Cirusra hivatkoznak és Sésbaccar nevét emlegetik. Ezsdr. 6:3—5 közli a Dárius által előkeresettett Cirus féle engedélyt. Az okmányt Médiában, Ahmetá várában (Ekbatana) találták meg. Ezsdr. 6:6—12 közli Dárius válaszlévelét, amely szerint minden támogatást meg kell adni — ami szükségesnek látszik —, hogy a zsidók befejezhessék a munkát.

Ezsdr 6:15 szerint az új templom Dárius 6. esztendejében Adár hó 3-ra teljesen elkészült. Ez az idő 515 február-március havának felel meg.

Megkezdődhettek a templomszentelés előkészületei. Megtörtént a papok és léviták beosztása. Az első hó (Nisán) 14. napján megtartották a paskát, majd a hét napig tartó kovásztalan kenyerek ünnepét. A dátumok egyeztetése alapján az új templom fölszentelése 515. április 1-re tehető.

Jer 25:11 hetven éves fogságról beszél. Ezt a 70 évet sokféleképpen próbálják számígtatni. Tudnunk kell, hogy az ilyen időértékek közlésénél a szimbolikus jelentés is számításba jöhet (olykor csak ilyen jelentése van a számoknak!) A hetvenes szám csábít az ilyen értelmezésre. Mindenesetre Jeruzsálem pusztulásától számítva (587, 586) az új templom fölszenteléséig valóságosan is szinte hajsza! pontosan 70 esztendő telt el.

Cirus rendeletétől számítva több mint 20 év telt el, míg végre elkészült a kultikus élt központja, a templom. A templomszentelés utáni évtizedeket nem tárgyalja részletesen a Biblia, csupán néhány utalást találunk e korra vonat-

kozólag. Közel 60 év múlva Ezsdrás hazatérésével (ha Artahsasztá 7. évében tér haza Ezsdrás) megkezdődik a második restauráció.

A HIÁNYZÓ FÉL ÉVSZÁZAD

Dárius 486-ban meghalt. A trónon fia, Xerxesz (Hsajarsa) követte. 484—481-ig Egyiptom ellen csatázik. 480-ban Szalamisznál vereséget szenved a görögöktől. Xerxes minden becsvágyát elvesztette. Ettől kezdve csak a gyönyörhajhászának él. Erre az időre datálható az Eszter könyvében található történet. 466-ban az athéni hajóhad megsemmisítő vereséget mér a perzsa flottára. A király ezt a vereséget nem sokkal élte túl. Artabanosz, a testőrség feje 465-ben meggyilkolta. Szólnunk kellene még itt Artahsasztá uralkodásának első egynéhány esztendéről, az ő személye azonban sokkal inkább az második restaurációhoz tartozik. Az e korra vonatkozó utalások közül az egyik: Ezsdr 4:6.

Az Ezsdr 4:6-ban szereplő Ahasvérós minden bizonnyal Xerxesz. Nem nagy csoda, ha tőle nem kaptak segítséget a zsidók, mint ahogy az is valószínűtlen, hogy egyáltalán eljutott hozzá az említett vádoló levél.

Ezsdr 4:7—23 egy arám nyelvű levelet tartalmaz, amely Artahsasztához van címezve. Itt még nincs szó engedélyről, sőt Artahsasztá éppen egy olyan levelet küld Rehumnak és Simsajnak, amelyben a zsidóknak mindennemű építkezést betilt. Sem a vádoló — sem a válaszlévél nincs datálva. Amennyiben uralkodásának 7. éve előtt íródott, úgy a most tárgyalt korszakhoz tartozik. Sokkal valószínűbb azonban, hogy a letiltás a jelzett 7. év után nem sokkal, tehát Ezsdrásék hazatérése után hamarosan keletkezett. Artahsasztá uralkodásának 7. éve előtt ugyanis semmiféle építkezés sem volt Judában — egészen Ezsdrás hazatérézéséig — ha pedig nincs építkezés, nincs is mit leállítani. A levélből azonban világos, hogy van építkezés. Hogy nem alaptalanok a vádak, azt a leállító szankciók bizonyítják leginkább. Rehum és Simsaj levele egyébként konkrétan is megfogalmazza: „Tudtára adjuk a királynak, hogy a zsidók, *akik eljöttek tőled*, megérkeztek hozzánk Jeruzsálembe, építik ezt a *lázadó* és gonosz várost, helyreállítják a *várfalakat*, és javítgatják az alapokat.” (Ezsdr 4—12, Rehum és Simsaj a Babiloniából, illetve a leigázott

országokból Samáriába telepített népek vezetői.) Azokról a zsidókról van tehát szó, akiket Artahsasztá engedett haza. Ő viszont Ezsdrásék előtt senkit sem engedett el országából (legalábbis erről nem tudunk). Kézenfekvő tehát a föltételezés: a helytartók Ezsdrás csoportját vádolják. Ha viszont így van, mért nem menti ki őket a király, s miért nem válaszolja azt, hogy ő engedélyezte az építkezést. Csak egy válasz látszik logikusnak: Azért, mert város és várfalépítést nem engedélyezett. Valószínűnek látszik, hogy Ezsdrás, a hazatérő foglyok vezetője túllépi hatáskörét. Arról ugyanis nem szól a Szentírás, hogy Artahsasztá bármiféle építést is engedett volna Ezsdrásnak (Ezsdr 7:1—10:44). A király beszéli áldozatról, templomi kincsekről, belefer engedélyébe egy nagyszabású kultuszreform, de nem szól építkezésről.

A jelzett 7. év 458 (457). A fenti események tehát a 450-es évek közepére datálhatók. Mivel közel 60 évig mindenemű építkezés szünetelt Judában, nem csoda, ha Artahsasztát meglepte a várfalépítésről szóló hír. Nem csoda, hogy leállította a munkát ideiglenesen (4:21—22), addig amíg alaposan utánanéz a dolgoknak. Egyesek föltételezik (pl. Harrison), hogy vissza is rendelte Ezsdrást. Mivel Ezsdrás személye és mozgalma külön témának számít, a továbbiakban nem taglaljuk részletesen a vele kapcsolatos problémákat.

A templomépítés befejezése óta, az imént vázolt fél évszázadban a perzsák keveset törődtek a hazatelepült zsidókkal. A maroknyi népességet számláló Juda vitézül küzdött a környező népekkel, de képtelen volt az ország stabilizálására. A főváros még mindig romokban állt, nem védtek erős falak, ki volt téve a rablótámadásoknak. Ezt a lehetőséget a samaritánusok és társaik nem hagyták kihasználatlanul. Jeruzsálemben soha nem kerültek szembe szervezett ellenállással. Az anyagi biztonságra nézve oly kedvezőtlen helyzet miatt a fogságból hazatértek lelkesedése a szent városért hamar alábbhagyott. A templomépítés idején mindent megtettek, az idegen nyomás azonban egyre erősödött. Ilyen körülmények között kevesen vállalták azt, hogy Jeruzsálemben lakjanak. Sokan költöztek vidékre. Artahsasztá engedélye hozta meg a várva várt felendülést, Ezsdrás és Nehémiás reformmozgalmát.

ifj. Almási Mihály

4 templomajtó aranya

2 Királyok 18:13—16.

Arról tudósít az Írás, hogy harminc talentum aranya össze kellett hordani a nép tulajdonában levő sok drágaságot, még a templomi edényeket is. Sőt — Ezékiás parancsára — megfosztották a templomajtót és a félfákat is az aranytól.

Ez Ezékiás szíve állapotának a története is röviden.

A nyomorúság órájában meginog az ő hite is. Mikor hitt és bízott Istenben, nem félt: épített. Ebben a nehéz órában azonban más utat keresett. Helytelen módon, Istentől tanácsot, segítséget nem kérve, saját magát akart segíteni. Ez az út azonban csak zsákutcába vezet, mint azt a történetk is igazolták. A félelem nem illik a hívőhöz és rossz tanácsadó. Sajnos, mégis sok keresztyén esik Ezékiás hibájába.

Mikor Krisztus bevonul a szívbe, csodálatos, új élet kezdődik. A szív ég a Megváltóért. Az első szeretet tüze nagy dolgokra készítet és csodálatos elményekre vezet. Ki gondolna ilyenkor arra, hogy jöhet egy óra, amikor a hívő magára vagy emberi segítségre támaszkodik és nem Istenre.

Megállunk a templomajtó előtt, és többé már nem megyünk be az Úr elé. Megyünk a templomba, de kívül maradunk! Megállunk az aranyajtó előtt. Szemeink nem az oltáron csüggenek, hanem az ajtó aranyán. Milyen másként látunk mindent az inség idején! Ami azelőtt örömmel, hálával töltött el, miként tudja gondolatainkat egészen más irányba terelni! Nem hiába mondja Jézus: Vigyázzatok és imádkozzatok, nehogy kísértésbe essetek!

A történet szűkszavú ugyan, de kíséreljük meg gondolatban követni Ezékiást, hogy megértjük tragédiáját.

Mikor inség volt, mindig felment a templomba és ott imádkozott. Hova mehetett volna? Ott kapott vigaszt, erőt Istentől a szentélyben, a csendben, az egyedülletben. Csalódik az emberekben és önmagában és belátja, hogy csak Istennél van segítség.

Gondokba merülve haladt a templom felé, szeme megakadt az aranyajtón. Elgondolkodott. Ez tiszta arany... Ezzel segíthetek magamon az asszír királlyal szemben...

tóig! Ne álljunk meg a félúton, a szentély előtt! Azon az úton, „amelyet Ő szentelt nekünk új és élő út gyanánt, a kárpit, azaz az Ő teste által”, egészen a szentek szentjéig bejuthatunk: az Istenel való legbensőségesebb kapcsolatba. Ha szíved küld hozzá, ne riadj meg a hullámoktól és az azokat felkorbácsoló szélről, mert ha Jézus utat készített számodra, még a vizek tetején is tudsz haladni, mint Péter.

Mi, Isten szolgálói is sokszor nagy veszélyben állunk. Nem megyünk Isten közelébe, be a szentek szentélyébe, hanem inkább támaszkodunk emberi segítségre, a magunk erejére, bölcsességre — és hiábaváló, üres lehet a szolgálatunk. Mit használ minden ügyeskedés, erőlködés, ha nem Krisztushoz vezetjük az embereket, ha megállunk az aranykapu előtt? Mit használ a szépen megfogalmazott elméleti keresztyénség, ha abból csak kevés valósul meg a gyakorlatban? Ami ma az embereket megragadja, az a Krisztussal áthatott, neki átadott élet kicsorduló bősége. „Aki hisz énbenem, annak bensejéből élő víznek folyamai ömlenek” (Jn 7:38). Természetesen csak annak bensejéből ömlhetnek ezek a vízfolyamok, aki bemegy a szentélybe és találkozik Istennel.

Ne álljunk meg az ajtónál! Szemeid ne a külsőségeket, az arany csillogását keressék, hanem menj az Úr elé és terjeszd ki elé a levelet amelyet naponta kapsz a lelki életedet fenyegető gonoszról. „Gyönyörködjél az Úrban, és megadja néked szíved kéréseit! Hagyjad az Úrra a te utadat és bízzál benne, majd Ő teljesíti” (37 Zsolt 4—5). „Sok baja van az igaznak, de valamennyiből kimentti az Úr... A gonoszt gonoszság öli meg... az Úr pedig kimentti az Ő szolgálói lelkét.” (34 Zsolt 20—23)

Ne álljunk meg az ajtónál: nyitva áll a szentély részünkre! „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk alkalmas időben való segítségül.” (Zsid 4:16)

Dr. Vigh János
az Isten Egyháza vezetője

„Legyetek készen ti is!”

Üzemi baleset következtében, hirtelen távozott el közülünk augusztus 1-én Császár József testvér, 22 éves korában. Tizenöt évesen döntött az Úr mellett. Ettől kezdve mindig több szolgálatot vállalva, fiatalos buzgósággal követte őt. Szerény és mindig szolgálatkész magatartásával tett bizonyosságot a gyülekezethez való ragaszkodásról. Hűségesen szolgált az énekarban és a harmónium mellett éppúgy, mint az imaóra-vezetésben. Hisszük, hogy készen volt a hazahívó szóra.

Temetése Ócsán volt, a község népének és ifjú testvérünk munkatársainak nagy részvéte mellett. Ravatalánál Háló Gyula testvér a Zsoltárok 44:18—20 versei alapján szólott arról, hogy bár fájdalmasan érintette mind a családot, mind a gyülekezetet ez a veszteség, mégis az Úr akaratán való megnyugvást válsztjuk, és a zsoltárossal együtt valljuk: nem pártolunk el az Úrtól. A sírnál 1Sám 20:3. verse alapján hangzott a figyelmeztető bizonyágtétel: „alig egy lépés van köztem és a halál között”. Békességünket abban a bizonyágban találjuk, hogy aki hisz Jézusban, ha meghal is, él (Jn 11:25). Ebben az értelemben vigasztalná az elköltözött is az ittmaradottakat az énekiró szavaival:

„Élj boldogul, a mennyben fent van a mi otthonunk, ti is utánam jöttök majd, s mi ott találkozunk.”

